

Zdravko Vučinić

OLJA RISTIĆ, slike

oktobar – novembar 2005.

Olja Ristić pripada krugu mlađih umetnika. Upravo se navršava pola decenije od kako se pojavila na likovnoj sceni, tačnije 2000. je imala prvu samostralnu izložbu. Vredna i angazovana na više polja ona je uspela da ostvari zamašan opus što potvrđuje podatak da se ovom prigodom predstavlja radovima drugačije likovne problematike. Njena prethodna dela su se odlikovala gotovo apstraktnom vokacijom. Skladne bojene površine su se zasnivale na dvodimenzionalnoj ravni čime je bila na pragu da ostvari sliku čistog plastičkog znaka.

Čini se da taj aspekt (možda zbog izvesne zatvorenosti koja je pretila slici, zasićenosti problemom na kojem je istrajavala ili je pak u pitanju nešto posve drugo), nije odgovarao njenoj

stvaralačkoj prirodi te je učinila znatne izmene. Istraživački motivisana uz to energična i radoznala, počela je da širi sadržajne granice. Spona sa radovima iz prethodnog razdoblja nije sasvim isčezla. Zadržao se izvestan stepen kontinuiteta oličen u zgusnutoj materijalizaciji likovne ideje u ispoljenim bojenim kontrastima, njihovoj očitijoj supremaciji kojoj poklanja osobitu pažnju.

Osim toga, Olja je delimično sačuvala dematerijalizovanu osnovu iz prethodnih radova koju je, potom, "obogatila" naznakama prepoznatljivih vrednosti. U sliku je unela elemente koji su u znatnoj meri izmenili vizuelni izgled dela, time, razume se, njen smisao. U pitanju su motivi iz prirode poput pojedinih fragmenata mahom uzetih iz biljnog sveta poput stabljika, grančica, travki i njima sličnih oblika organskog porekla. Oni su sučeljeni sloju geometrizovano date pozadine sa kojom grade jedinstven vizuelni iskaz. Svi ti oblici do izvesne mere imaju reference u spoljnom svetu, međutim oni su lišeni opisivачke uloge. U njima nema deskriptivnih značenja tako da nisu

zasnovani niti opstaju na toj ravni. Slikom dominiraju ritmička gibanja poput spajanja i razdvajanja, neki put neočekivanih procesa pretapanja jedne vrste datosti u drugu ili pak, pretakanja iz apstraktnog u konkretno i obrnuto. Pojavni sloj oblika nije po sebi važan niti presudan za konačan ishod dela već, pre svega, njihovo prevođenje u odgovarajući doživljaj koji nalazi puno opravdanje u kontekstu likovne sadržajnosti. Dakle, artikulisan je prevashodno tim aspektom. Svođenjem slike na detalj, veoma pojednostavljen, predmetni svet Olje Ristić u isto vreme poprima dimenziju monumentalnosti.

Forma se rastače pod snažnim udarima četke. Jasnim, mahom izdvojenim potezima ona gradi ekspresionizam raskošne u isto vreme kontrolisane likovne kreacije. Primetan unutrašnji nemir koji njena dela pokazuju, manifestuje se kao stanje osetljive stvaralačke impulsivnosti. To se uočava u snažnom gestu u ispoljenom zamahu kojim gradi tkivo slikanog polja. I pored

naglašene kolorističke konstante Olja neguje smisao za organizaciju površina za odnose planova, napokon, za usaglašenu koliko sigurnu konstruktivnu shemu. Izdvojeni bojeni segmenti, oivičeni zbirom raznovrsnih, naizgled ovlaš nanetih poteza i linija čine jedinstven, uverljivo dat prizor. Boja nije tu da pojasni oblik, da ga modulira ili precizno definiše. Naprotiv, uz povišenu količinu svetlosti ona se pojavljuje kao čista senzacija, bezmalo, dovoljna samoj sebi.

Delo Olje Ristić opstaje naspram upliva ideje konceptualizma koji u potonje vreme sve više zaposeda izlagačke prostore. Ona anticipira poetiku tradicije, dakle, bliska je tokovima slikarstva koje je vodilo računa o lepoti forme i, dabome, lepoti slikane materije. Razume se, te su odlike u domaćem slikarstvu uvek bile prihvaćene i veoma cenjene. Ako je fenomenološka konstanta umetnosti trajanje s pravom treba verovati da će delo Olje Ristić biti sve prisutnije u našem pamćenju.